

Erik Hansen (Ålborg amt): Jeg vil gerne gøre et par bemærkninger til hr. Anker Jørgensen, der lagde frem nogle tal for landbrugsstøtten, som jeg tror dårlig kan stå uden kommentarer.

Det blev oplyst, at landbrugsstøtten var over 2 milliarder kr. Må jeg til dette formidable tal sige, at for det første udgør landbrugsstøtten, om man vil, to dele, dels den direkte landbrugsstøtte, dels den såkaldte hjemmemarkedsordning. Den direkte landbrugsstøtte kan man vel højt sat ikke sætte til mere end et sted mellem 700 og 800 mill. kr. på årsbasis. Og skal man endelig sige, at hjemmemarkedsordningen er en landbrugsstøttelovgivning, så må man i hvert fald tage i betragtning, at det for landbruget på dette område gælder, at de såkaldte produktionspriser får de for den del af afsætningen, som går til hjemmemarkedet, i øvrigt ganske i lighed med næsten alle andre erhverv.

Hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) sagde, at man kan ikke bruge den ultimative skitse, i hvert fald ikke direkte, og dertil vil jeg da gerne sige, at det har man jo heller ikke gjort direkte.

Må jeg i øvrigt sige om den omtale, der har været af de tidligere dispensationer, at vi er jo nogle stykker, som i maj måned 1968 sad og arbejdede i et udvalg med et lovforslag angående radiotelegrafisterne og styrmændene. Dette lovforslags behandling hastede, og derfor skete behandlingen som en hastesag på dispensation. Den skete på dispensation bl. a. givet af socialdemokratiet. Se, mens vi sad og arbejdede i dette udvalg, fordi sagen hastede, og tog tiden i agt, stod vi pludselig i den situation, at dispensationen blev taget fra os, den blev trukket tilbage. Jeg vil gerne sige som en af dem, der har siddet under disse arbejdsvilkår, at de var og er ikke rimelige, og de frister ikke til gentagelse.

Aksel Larsen: Lad mig med det samme erindre om, at det var regeringens og regeringspartierne egen skyld, at den forventede dispensation dengang ikke kunne gives. Forholdet var det, at da man bad om dispensation, da gav man, som det siden viste sig, direkte urigtige oplysninger til partierne om, hvor samfundsfarlig konflikten var. Efterhånden blev det opklaret,

at den overhovedet ikke var samfundsfarlig, landbrugseksporten ville gå, og cementen ville komme til København — alt det, regeringen havde påberåbt sig, gjaldt ikke. Det fik vi allerede opklaret under første behandling, og det er da klart, at når det viser sig, at de argumenter, regeringen har brugt for at jage sagen igennem, overhovedet ikke eksisterer, at det ikke er argumenter, ja, så kan man ikke pukke på, at vi har lovet en hurtig behandling. Sådan er det, sådan var det, og det ved enhver, der har været med til forhandlingerne om søfarts-konflikten.

Må jeg sige til spørgsmålet om, hvad der skulle ske, hvis man ikke gennemførte dette lovforslag, at jeg tror, man måtte kunne finde en vej til at gennemføre noget i retning af, hvad der må formodes at stå i den pågældende skitse. Jeg tror ikke, man her skal hænge sig i formaliteter. Men naturligvis, hvis der ikke er vilje til det, ja, så indicerer det, hvad jeg har talt om, da jeg havde ordet første gang, at man fra arbejdsgiverpartens side har tænkt: når vi siger nej til forligsskitzen, kan vi nok ved tvungen voldgift få noget, der er billigere for os. Og så skal man ikke komme her og sige, som det er sagt af arbejdsministeren, at dette er ikke tvungen voldgift, for det er et fællesudvalg. Må vi nu være her! I sidste instans bliver det formanden, formodentlig en højesteretsdommer, der skal træffe afgørelse med absolut bindende virkning. Så skal man lade være med at skjule sig bag påstanden om, at det er et fællesudvalg.

Det er ganske interessant, at arbejdsministeren takkede regeringspartierne ordførere og ingen undtagelse gjorde for hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt). Men hr. Jens Peter Jensen (Sorø amt) siger nu, at han er skuffet over, at socialdemokratiet ikke vil medvirke til at få vedtaget dette lovforslag, og statsministeren siger, at det kun kunne køres igennem i en fart — døden skal jo have en årsag — hvis man var sikker på, at det ville blive gennemført i meget bred enighed. Jeg tror, at ethvert tænkende menneske i dette land på forhånd vidste, at et lovforslag af denne art ville og måtte socialdemokratiet stemme imod her i folketinget; der er intet som helst, der her har overrasket hverken